

Πέρα από τις εύστοχες ή άστοχες κριτικές προς την κυβέρνηση για τις διαπραγματεύσεις με την ΕΕ, υποβαθμίζεται ή αλλοιώνεται ο ρόλος των Ευρωπαίων «εταίρων» μας. Επιδιώκουν την υποταγή της κυβέρνησης στην κυρίαρχη πολιτική της ΕΕ, χωρίς να αφήνουν περιθώριο για «μονομερείς ενέργειες» βάζοντας σφραγίδα σε κάθε νομοσχέδιο με γνώμονα ότι το «κράτος – πρόνοιας» αποτελεί πια έναν φιλολαϊκό αναχρονισμό. Για αυτό κλείνουν τις στρόφιγγες ρευστότητας (περιορισμοί στα ελληνικά ομόλογα – αποκλεισμός από το πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης» κ.α.) οδηγώντας την ελληνική οικονομία σε χρηματοδοτικό αδιέξοδο. Επικαλούνται «κανόνες» και «αρχές» που πρέπει να γίνουν σεβαστές από την κυβέρνηση. Μόνο που οι ίδιοι τις εφαρμόζουν επιλεκτικά σύμφωνα με τα συμφέροντα των ισχυρών κρατών – μελών και κυρίως της Γερμανίας.

Οι «ισχυροί» ή «εταίροι μας», όπως κατ' ευφημισμόν αποκαλούνται οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές – για να αποκτήσουν οι λέξεις την πραγματική σημασία τους – ασκούν ασφυκτικές πιέσεις και εκβιασμούς προς την κυβέρνηση, χωρίς να ενδιαφέρονται μόνο για τους όρους της αποπληρωμής των δανείων, αλλά για να διαιωνίσουν ένα ταπεινωτικό καθεστώς Εθνικής Υποτέλειας, με στόχο το ξεπούλημα της περιουσίας και του ορυκτού πλούτου της χώρας και την άνθιση της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Σημαντική λεπτομέρεια ότι η Deutsche Bank έχει υπολογίσει τα κοιτάσματα φυσικού αερίου εντός της ελληνικής ΑΟΖ σε 430 δισεκατομμύρια ευρώ, εκμεταλλεύσιμα στην επόμενη δεκαετία. Παράλληλα η πολιτική ηγεμονία της Γερμανίας διευρύνει την ανισορροπία και τη μεταφορά πλούτου από τον μεσογειακό Νότο στον ευρωπαϊκό Βορρά με κύριο παραλήπτη την ίδια.

Η οργάνωση και οι θεσμοί της ΕΕ όχι μόνο είναι αδιάβροχοι από κάθε είδους λαϊκό έλεγχο, αλλά αποτελούν τα εργαλεία προώθησης της πολιτικής του γερμανικού άξονα της Κεντρικής Τράπεζας και των πολυεθνικών, την ώρα που σε κάθε χώρα της Ευρώπης τα κοινοβούλια έχουν διακοσμητικό ρόλο. Αυτή είναι μια ιμπεριαλιστική ΕΕ που έχει ως βάση το καπιταλιστικό μοντέλο οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας. Μια αντιδημοκρατική οργάνωση σε ένα διακρατικό συνασπισμό που λειτουργεί ως ένα ιμπεριαλιστικό υπερκράτος με αντίστοιχους θεσμούς διασφαλίζοντας την κυριαρχία των ισχυρών μέσα από μηχανισμούς επιτήρησης και τιμωρίας όσων δε συμμορφώνονται με τις κυρίαρχες πολιτικές λιτότητας, αποδόμησης του «κράτους πρόνοιας» και καταπάτησης βασικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Εν ολίγοις, 194 χρόνια, περίπου δυο αιώνες μετά την επανάσταση του 1821, το όραμα για Εθνική Ανεξαρτησία και Κοινωνική Απελευθέρωση, στις σημερινές συνθήκες, παραμένει ανεκπλήρωτο και επίκαιρο. Η κυβέρνηση έχει σταθερά την πυξίδα – ψευδαίσθηση της «ευρωπαϊκής διαπραγμάτευσης» και της αλλαγής της πολιτικής της λιτότητας και των μνημονίων εντός ευρωζώνης με συσκευασία τον

«έντιμο συμβιβασμό» και «ρεαλισμό» και περίσσεια δημαγωγία που από το “go back” Μέρκελ και την προεκλογική βεβαιότητα περί συμφωνίας με τις προτάσεις της φτάνει σε επιστολή – εγκώμιο και ικεσίας.

Η πολιτική με βάση το δόγμα «ούτε ρήξη – ούτε» υποταγή είναι ανέφικτη, γιατί το δίλημμα «ρήξη ή υποταγή» είναι πραγματικό. Όποιος αποφεύγει να απαντήσει θα βρίσκεται στον μονόδρομο της εξάρτησης, της φτώχειας και της πολλαπλή καταπίεσης του λαού. Αντίθετα από την Επανάσταση του 1821, τους εθνικοαπελευθερωτικούς και λαϊκούς αγώνες διδασκόμαστε: «Όσοι το χάλκεον χέρι του φόβου βαρύ αισθάνονται, ζυγόν δουλείας, ας έχουν. Θέλει αρετήν και τόλμην η Ελευθερία» (Αντρέας Κάλβος). Από αυτή την άποψη η ρήξη και η έξοδος από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ είναι όρος για την Εθνική Ανεξαρτησία και συνδέεται με τον αγώνα για τη διάλυση κάθε ιμπεριαλιστικού οργανισμού και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.